

ΕΝΑΣ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟΣ ΗΡΩΑΣ ΑΝΟΙΓΕΙ ΦΤΕΡΑ

Ο ΣΚΑΝΤΑΡ

ΚΑΙ Ο
ΚΛΕΦΤΗΣ
ΤΟΥ ΜΟΝΟΚΕΡΟΥ

A.F. STEADMAN

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΙΚΑΡΟΣ

Ο ΣΚΑΝΤΑΡ ΚΑΙ Ο ΚΛΕΦΤΗΣ ΤΟΥ ΜΟΝΟΚΕΡΟΥ

Μετάφραση: Μαργαρίτα Ζαχαριάδου

A.F. STEADMAN

Τίτλος πρωτοτύπου: *Skandar and the Unicorn Thief*

Πρώτη έκδοση στη Μεγάλη Βρετανία, Simon & Schuster UK Ltd, 2022

© 2022, De Ore Leonis για το κείμενο

© 2022, Two Dots για την εικονογράφηση

© 2022, Εκδόσεις Ίκαρος για την ελληνική γλώσσα

Μετάφραση από τα αγγλικά: Μαργαρίτα Ζαχαριάδου

Επιμέλεια: Μάνος Μπονάνος

Στοιχειοθεσία - Σελιδοποίηση: Εκδόσεις Ίκαρος/Μαλβίνα Κότο

Εκτύπωση: Κοτσάτος Α.Ε.

Βιβλιοδεσία: Ηλ. Μπουντάς - Π. Βασιλειάδης

Πρώτη έκδοση: Απρίλιος 2022

ISBN 978-960-572-478-8

Απαγορεύεται η αναδημοσίευση ή αναπαραγωγή του παρόντος έργου στο σύνολό του ή τμημάτων του με οποιονδήποτε τρόπο, καθώς και η μετάφραση ή διασκευή του ή εκμετάλλευσή του με οποιονδήποτε τρόπο αναπαραγωγής έργου λόγου τέχνης, σύμφωνα με τις διατάξεις του ν. 2121/1993 και της Διεθνούς Σύμβασης Βέρνης-Παρισιού, που κυρώθηκε με τον ν. 100/1975. Επίσης απαγορεύεται η αναπαραγωγή της στοιχειοθεσίας, της σελιδοποίησης, του εξωφύλλου και γενικότερα όλης της αισθητικής εμφάνισης του βιβλίου, με φωτοτυπικές ή οποιεσδήποτε άλλες μεθόδους, σύμφωνα με το άρθρο 51 του ν. 2121/1993.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΙΚΑΡΟΣ

Βουλής 4, 105 62, Αθήνα, Τ 210 3225152

www.ikarosbooks.gr - info@ikarosbooks.gr

Στον Τζόζεφ, που όλο ανιδιοτέλεια,
αγάπη και απέραντη καλοσύνη
χάρισε σε αυτούς τους μονόκερους φτερά.

ΤΟ ΝΗΣΙ

ΑΓΡΙΟΤΟΠΟΣ

ΠΕΡΙΟΧΗ ΦΩΤΙΑΣ

ΑΡΕΝΑ

ΑΕΤΟΦΩΛΙΑ

ΦΥΛΑΚΗ

ΤΕΤΡΑΚΟΡΦΟ

ΠΕΡΙΟΧΗ ΑΕΡΑ

ΠΕΡΙΟΧΗ ΝΕΡΟΥ

ΝΕΚΡΟΤΑΦΕΙΟ

ΕΚΚΟΛΑΠΤΗΡΙΟ

ΑΚΤΗ ΤΟΥ ΨΑΡΑ

ΚΑΤΟΠΤΡΙΚΟΙ
ΒΡΑΧΟΙ

ΠΕΡΙΟΧΗ ΓΗΣ

ΑΓΡΙΟΤΟΠΟΣ

ΙΡΛΑΝΔΙΑ

ΑΓΓΛΙΑ

ΤΟ
ΝΗΣΙ

ΟΥΑΛΙΑ

Λευκός
Μονόκερος
του Αφινγκτον

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Πρόλογος	1
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1: Ο κλέφτης	3
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 2: Ο αποκλεισμός	22
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 3: Οι εξετάσεις της Εκκόλαψης	37
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 4: Οι Κατοπτρικοί Βράχοι	58
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 5: Το Τούνελ των Ζωντανών	76
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 6: Ο Τυχερός Κατεργάρης	91
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 7: Το στοιχείο του θανάτου	103
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 8: Η Αετοφωλιά	122
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 9: Τα ρήγματα	138
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 10: Ασημένιοι μπελάδες	163
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 11: Μυστικά του νησιού	190
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 12: Μετάλλαξη	214
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 13: Κρέμα σοκολάτα	234
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 14: Η Γιορτή της Φωτιάς	257
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 15: Επιδρομή	287
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 16: Εναέριες μάχες	308
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 17: Το άντρο του άυλου	334
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 18: Το Δέντρο του Θριάμβου	354
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 19: Το νεκροταφείο	368
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 20: Οι Εκπαιδευτικές Επιδείξεις	386
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 21: Ο Πλέκτης	404
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 22: Σπίτι	429

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Ο εικονολήπτης πρώτα άκουσε τους μονόκερους και μετά τους είδε.

Άκουσε τις στριγκές φωνές, τα δολοφονικά μουγκρητά, το τρίζιμο από τα αιματοβαμμένα δόντια.

Ο εικονολήπτης πρώτα μύρισε τους μονόκερους και μετά τους είδε.

Την ταγκή ανάσα, την αποσύνθεση της σάρκας, την αποφορά του ατέλειωτου θανάτου.

Ο εικονολήπτης πρώτα ένωσε τους μονόκερους και μετά τους είδε.

Κάπου μέσα βαθιά στα κόκαλά του αισθάνθηκε το βροντοκόπημα από τις σάπιες οπλές τους, και τότε άρχισε να φουντώνει ο πανικός – ώσπου κάθε του νεύρο, κάθε του κύτταρο, του έλεγε ένα πράγμα: φύγε.

Ο εικονολήπτης είδε τους μονόκερους να ξεπροβάλλουν από την κορυφογραμμή του λόφου.

Ήταν οχτώ. Οχτώ μοχθηρά φαντάσματα που κάλπαζαν στο χορτάρι, που άνοιξαν τις σκελετωμένες τους φτερούγες κι απογειώθηκαν.

Όπως στο μάτι μιας σκοτεινής θύελλας, μαύρος καπνός στροβιλιζό-

ταν γύρω τους, βροντές μούγκριζαν στο κατόπι τους και κεραυνοί χτυπούσαν τη γη κάτω από τα φρικτά τους πόδια.

Οχτώ απόκοσμα κέρατα έσκιζαν τον αέρα καθώς τα τέρατα άφηναν την πολεμική κραυγή τους.

Οι κάτοικοι του χωριού άρχισαν να ουρλιάζουν· κάποιοι προσπάθησαν να το βάλουν στα πόδια. Ήταν όμως πολύ, πολύ αργά πια.

Ο εικονολήπτης ήταν όρθιος στην πλατεία του χωριού όταν προσγειώθηκε ο πρώτος μονόκερος.

Ξεφυσούσε σπίθες και χτυπούσε με την οπλή το έδαφος, και κάθε του τρανταχτή ανάσα ήταν χαμός και αντάρα.

Ο εικονολήπτης συνέχισε να τραβάει, παρόλο που τα χέρια του έτρεμαν. Είχε μια δουλειά να κάνει.

Ο μονόκερος χαμήλωσε το πελώριο κεφάλι του και το κοφτερό του κέρατο στράφηκε προς τον φακό.

Τα κόκκινα μάτια του συνάντησαν τα μάτια του εικονολήπτη, και μέσα τους αυτός είδε μονάχα την καταστροφή.

Δεν υπήρχε ελπίδα πια για το χωριό. Ούτε και για κείνον υπήρχε ελπίδα.

Πάντα το ήξερε, πως δεν γλιτώνεις από επιδρομή άγριων μονόκερων.

Ήλπιζε μονάχα οι εικόνες από την κάμερα να φτάσουν στη Στεριά.

Γιατί άμα δεις άγριο μονόκερο, είσαι ήδη νεκρός.

Ο εικονολήπτης χαμήλωσε την κάμερα, ελπίζοντας πως η δουλειά του είχε ολοκληρωθεί.

Γιατί οι μονόκεροι δεν ανήκουν στα παραμύθια· ανήκουν στους εφιάλτες.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

Ο ΚΛΕΦΤΗΣ

Ο Σκάνταρ Σμιθ είχε τα μάτια καρφωμένα στην αφίσα με τον μονόκερο απέναντι από το κρεβάτι του. Έξω είχε φέξει πια αρκετά ώστε να βλέπει τις απλωμένες φτερούγες του μονόκερου που πετούσε: την αστραφτερή ασημένια πανοπλία που κάλυπτε σχεδόν όλο το σώμα του, αφήνοντας εκτεθειμένα μόνο τα άγρια κόκκινα μάτια, το πελώριο σαγόνι κι ένα μυτερό γκρι κέρατο. Από όλους τους μονόκερους, ο Σκάνταρ τα τρία τελευταία χρόνια υποστήριζε τον Νεότερο Παγετώνα, από τότε που η αναβάτριά του, η Άσπεν ΜακΓκραθ, είχε προκριθεί στο Κύπελλο του Χάους. Κι ο Σκάνταρ πίστευε πως σήμερα, στον φετινό αγώνα, μπορεί να είχαν και κάποιες ελπίδες να νικήσουν.

Ο Σκάνταρ είχε λάβει την αφίσα ως δώρο για τα δέκατα τρίτα γενέθλιά του, πριν από τρεις μήνες. Είχε σταθεί και την κοίταζε στη βιτρίνα του βιβλιοπωλείου και φανταζόταν πως ο αναβάτης του Νεότερου Παγετώνα ήταν εκείνος, που στεκόταν ακριβώς

έξω από το πλαίσιο της αφίσας, έτοιμος για τον αγώνα. Ο Σκάνταρ είχε νιώσει πολύ άσχημα που ζήτησε από τον μπαμπά του να του αγοράσει την αφίσα. Όσο θυμόταν τον εαυτό του, ποτέ τους δεν είχαν πολλά λεφτά, και συνήθως δεν ζητούσε τίποτα. Αλλά αυτή την αφίσα την ήθελε τόσο πολύ και-

Από την κουζίνα ακούστηκε ένας πάταγος. Αν ήταν μια οποιαδήποτε άλλη μέρα, ο Σκάνταρ θα είχε πεταχτεί από το κρεβάτι, έντρομος πως κάποιος είχε μπει στο διαμέρισμα. Το πρωινό το έφτιαχνε συνήθως ή εκείνος ή η αδελφή του, η Κένα, που τώρα κοιμόταν στο κρεβάτι απέναντί. Δεν ήταν τεμπέλης ο μπαμπάς του Σκάνταρ -δεν ήταν αυτό το πρόβλημα- απλώς τις περισσότερες μέρες δυσκολευόταν να σηκωθεί από το κρεβάτι, ιδίως όταν δεν είχε να πάει στη δουλειά. Και πήγαινε πια πολύς καιρός που δεν είχε.

Σήμερα ωστόσο δεν ήταν μια συνηθισμένη μέρα. Σήμερα ήταν η μέρα του αγώνα. Και για τον Μπαμπά, το Κύπελλο του Χάους ήταν καλύτερο κι από γενέθλια, καλύτερο κι από Χριστούγεννα ακόμα.

«Θα σταματήσεις καμιά ώρα να κοιτάς αυτή την ηλίθια αφίσα;» μούγκρισε η Κένα.

«Ο Μπαμπάς ετοιμάζει πρωινό», είπε ο Σκάνταρ ελπίζοντας ότι αυτό θα έφτιαχνε κάπως το κέφι της αδελφής του.

«Δεν πεινάω». Η Κένα γύρισε πλευρό προς τον τοίχο· τα καστανά μαλλιά της εξείχαν κάτω από το πάπλωμα. «Και να ξέρεις, δεν υπάρχει περίπτωση να κερδίσουν σήμερα η Άσπεν και ο Νεότερος Παγετώνας».

«Νόμιζα πως δεν σε ενδιέφερε αυτό».

«Δεν με ενδιαφέρει, αλλά...» Η Κένα γύρισε ξανά πλευρό και κοίταξε τον Σκάνταρ στο πρωινό μισόφωτο. «Πρέπει να βλέπεις

τα στατιστικά, Σκαρ. Η ταχύτητα φτερουγίσματος του Παγετώνα ανά λεπτό είναι κάπου στον μέσο όρο των είκοσι πέντε που αγωνίζονται. Και υπάρχει βέβαια και το πρόβλημα του στοιχείου στο οποίο ανήκουν, που είναι το νερό».

«Ποιο πρόβλημα;» Η καρδιά του Σκάνταρ πετάριζε από χαρά, παρόλο που η Κένα επέμενε πως η Άσπεν και ο Παγετώνας δεν επρόκειτο να νικήσουν. Η Κένα είχε να του μιλήσει για μονόκερους τόσο πολύ καιρό, που ο Σκάνταρ είχε σχεδόν ξεχάσει πώς ήταν αυτό. Όταν ήταν πιο μικροί, συνέχεια συζητούσαν σε ποιο στοιχείο θα ανήκε ο καθένας αν γίνονταν αναβάτες. Η Κένα πάντα υποστήριζε πως θα γινόταν χειρίστρια της φωτιάς, αλλά ο Σκάνταρ δεν μπορούσε ποτέ να αποφασίσει.

«Τα ξέχασες τα μαθήματα Εκκόλαψης; Η Άσπεν και ο Νεότερος Παγετώνας ανήκουν στο νερό, έτσι δεν είναι; Και ανάμεσα στα φαβορί υπάρχουν δύο χειριστές του αέρα: η Έμα Τέμπλτον και ο Τομ Ναζάρι. Ξέρουμε κι οι δυο μας πως ο αέρας πλεονεκτεί απέναντι στο νερό!»

Τώρα η αδελφή του Σκάνταρ είχε ανασηκωθεί και στηριζόταν στον αγκώνα της, το λεπτό, χλωμό πρόσωπό της έλαμπε από την έξαψη, τα καστανά μαλλιά και τα χρυσοπράσινα μάτια της ανάστατα. Η Κένα ήταν έναν χρόνο μεγαλύτερη από τον Σκάνταρ, αλλά οι δυο τους έμοιαζαν τόσο πολύ, που συχνά τους περνούσαν για δίδυμα.

«Θα δεις», είπε ο Σκάνταρ χαμογελώντας πλατιά. «Η Άσπεν έχει πάρει το μάθημά της από τις προηγούμενες συμμετοχές της στο Κύπελλο του Χάους. Δεν θα χρησιμοποιήσει μόνο νερό· δεν είναι καθόλου ανόητη. Πέρσι συνδύασε στοιχεία. Αν ήμουν εγώ αναβάτης του Νεότερου Παγετώνα, θα διάλεγα επιθέσεις με κεραυνούς και δίνες...»

Το πρόσωπο της Κένα άλλαξε μονομιάς. Τα μάτια της θόλωσαν· το χαμόγελο χάθηκε από τις άκρες των χειλιών της. Ο αγκώνας της ίσιωσε, και γύρισε ξανά το πρόσωπό της προς τον τοίχο, τυλίγοντας το κοραλί πάπλωμα γύρω από τους ώμους της.

«Κεν, συγγνώμη, δεν ήθελα να...»

Κάτω από την πόρτα τρύπωσε η μυρωδιά του μπέικον και του φρυγανισμένου ψωμιού. Μέσα στη σιγή, το στομάχι του Σκάνταρ ακούστηκε να γουργουρίζει.

«Κένα;»

«Άσε με ήσυχη, Σκαρ».

«Δεν θα έρθεις να δεις το Κύπελλο με μένα και τον Μπαμπά;»

Ξανά, καμία απάντηση. Ο Σκάνταρ ντύθηκε στο πρωινό μισόφωτο, με ένα σφίξιμο στον λαιμό από την απογοήτευση και τις τύψεις. Δεν έπρεπε να το πει, αυτό το *αν ήμουν εγώ αναβάτης*. Τόση ώρα μιλούσαν όπως έκαναν παλιά, προτού δώσει η Κένα τις εξετάσεις της Εκκόλαψης, προτού γκρεμιστούν ξαφνικά όλα τα όνειρά της.

Ο Σκάνταρ μπήκε στην κουζίνα ακούγοντας αυγά να τσιτσίρίζουν και την τηλεόραση να χαλάει τον κόσμο με τις πρώτες περιγραφές από το Κύπελλο. Ο Μπαμπάς σιγοτραγουδούσε σκυμμένος πάνω από το τηγάνι. Μόλις είδε τον Σκάνταρ, του έσκασε ένα τεράστιο χαμόγελο. Ο Σκάνταρ ούτε θυμόταν από πότε είχε να τον δει να χαμογελάει έτσι.

Το πρόσωπο του Μπαμπά κρέμασε λιγάκι. «Η Κένα;»

«Κοιμάται ακόμα», είπε ο Σκάνταρ – ψέματα. Δεν ήθελε να του χαλάσει την καλή διάθεση.

«Θα της είναι δύσκολο φέτος, φαντάζομαι. Ο πρώτος αγώνας από τότε που...»

Ο Σκάνταρ δεν είχε ανάγκη να ακούσει το υπόλοιπο της φρά-

σης. Φέτος ήταν το πρώτο Κύπελλο του Χάους από τότε που η Κένα είχε αποτύχει στις εξετάσεις της Εκκόλαψης πέρσι, χάνοντας οριστικά την ευκαιρία να γίνει αναβάτρια μονόκερου.

Το πρόβλημα ήταν πως ο Μπαμπάς ποτέ δεν είχε συμπεριφερθεί σαν να ήταν σπάνιο να περάσει κανείς στις εξετάσεις της Εκκόλαψης. Αγαπούσε τόσο πολύ τους μονόκερους, που ήθελε απελπισμένα να δει ένα από τα παιδιά του να γίνεται αναβάτης. Έλεγε πως έτσι όλα θα έφτιαχναν – τα οικονομικά τους προβλήματα, το μέλλον τους, η ευτυχία τους, ακόμα και οι μέρες που δεν μπορούσε να σηκωθεί από το κρεβάτι. Στο κάτω κάτω, οι μονόκεροι ήταν μαγικοί.

Έτσι, ο μπαμπάς τους επέμενε μια ζωή πως η Κένα θα περνούσε τις εξετάσεις και θα άνοιγε την πόρτα του Εκκολαπτήριου στο Νησί. Πως η μοίρα τής επιφύλασσε οπωσδήποτε ένα αυγό με έναν μονόκερο μέσα. Πως θα έκανε τη μαμά τους περήφανη. Και το χειρότερο ήταν πως η Κένα αρίστευε πάντα στα μαθήματα της Εκκόλαψης στο σχολείο του Κράιστσερτς από την πρώτη γυμνασίου. Αν κάποιος είχε τις ικανότητες να πάει στο Νησί, έλεγαν οι καθηγητές της, αυτός ο κάποιος ήταν η Κένα Σμιθ. Και μετά, κόπηκε.

Εδώ και μήνες, ο μπαμπάς του Σκάνταρ τού έλεγε συνεχώς το ίδιο πράγμα. Πως ήταν δυνατό, πως ήταν πιθανό, ή ακόμα και αναπόφευκτο, να γίνει εκείνος αναβάτης. Και παρόλο που ήξερε πόσο ασυνήθιστο ήταν –παρόλο που είδε την Κένα να απογοητεύεται τόσο πολύ την περασμένη χρονιά– ο Σκάνταρ ήθελε περισσότερο από καθετί να είναι αυτό αλήθεια.

«Φέτος είναι η σειρά σου, ε;» Ο Μπαμπάς ανακάτεψε τα μαλλιά του Σκάνταρ με το λαδωμένο χέρι του. «Λοιπόν, ο καλύτερος τρόπος για να φρυγανίσεις ψωμί...» Όσο ο Μπαμπάς τού

έδινε οδηγίες, ο Σκάνταρ ένευε στα σωστά σημεία κάνοντας πως δεν τα ήξερε ήδη όλα αυτά. Άλλα παιδιά μπορεί να έβρισκαν κάτι τέτοιο ενοχλητικό, ο Σκάνταρ όμως ήταν κατευχαριστημένος που ο μπαμπάς του του έλεγε «κόλλα το!» όταν έκανε το ψωμί ακριβώς όσο τραγανό έπρεπε.

Η Κένα δεν ήρθε για πρωινό, αλλά ο Μπαμπάς δεν φάνηκε να νοιάζεται και τόσο πολύ· συνέχισε να μασουλάει τα λουκάνικα, το μπέικον, τα φασόλια και το φρυγανισμένο του ψωμί. Ο Σκάνταρ κρατήθηκε και δεν ρώτησε πού βρέθηκαν τα λεφτά για όλα αυτά τα έξτρα φαγώσιμα. Ήταν η μέρα του αγώνα. Ο Μπαμπάς προφανώς ήθελε να ξεχάσει τα πάντα, κι ο Σκάνταρ το ίδιο. Έστω και μόνο για μια μέρα. Έτσι, άρπαξε το ολοκαίνουργιο πλαστικό μπουκάλι με τη μαγιονέζα και το ζούληξε κι έβαλε παντού, στα πάντα, χαμογελώντας όλο ικανοποίηση με τον ήχο που έκανε η συσκευασία.

«Εξακολουθείς να έχεις για φαβορί την Άσπεν ΜακΓκραθ και τον Νεότερο Παγετώνα;» ρώτησε ο Μπαμπάς με το στόμα γεμάτο. «Ξέχασα να σου πω, αν θες να καλέσεις τίποτα φίλους σου για τον αγώνα, δεν έχω καμία αντίρρηση. Το συνηθίζουν κάποια παιδιά αυτό, σωστά; Να το κάνεις κι εσύ, μη μείνεις στην απέξω».

Ο Σκάνταρ κοιτούσε το πιάτο του. Πώς να του εξηγήσει ότι και να ήθελε, δεν είχε κανένα φίλο να καλέσει; Και, το χειρότερο, πως γι' αυτό έφταιγε κάπως κι ο μπαμπάς του;

Το πρόβλημα ήταν πως για να φροντίζει τον μπαμπά του όταν δεν ήταν καλά –όταν δεν ήταν και πολύ χαρούμενος– ο Σκάνταρ στερούνταν πολλά από τα «φυσιολογικά» πράγματα που κάνει κανείς για να αποκτήσει φίλους. Ποτέ δεν μπορούσε να χαζολογάει με τους άλλους στο πάρκο μετά το σχολείο· ποτέ

του δεν είχε χαρτζιλίκι για να πάει στα ηλεκτρονικά ή για ψάρι με πατάτες στην παραλία του Μάργκεϊτ. Ο Σκάνταρ δεν το είχε συνειδητοποιήσει αρχικά, αλλά σε κάτι τέτοιες φάσεις κάνουν οι άνθρωποι φίλους, όχι στο μάθημα της Γλώσσας ή τρώγοντας ένα μπαγιάτικο κολατσιό στο πρωινό διάλειμμα. Η φροντίδα του μπαμπά του σήμαινε πως ο Σκάνταρ καμιά φορά δεν είχε καθαρά ρούχα να βάλει ή δεν προλάβαινε να πλύνει τα δόντια του. Κι οι άλλοι το παρατηρούσαν. Πάντα το παρατηρούσαν – και δεν το ξεχνούσαν ποτέ.

Για την Κένα, για κάποιο λόγο, τα πράγματα δεν ήταν τόσο χάλια. Ο Σκάνταρ πίστευε πως τη βοηθούσε το γεγονός ότι είχε περισσότερη αυτοπεποίθηση από εκείνον. Όποτε ο Σκάνταρ προσπαθούσε να σκεφτεί κάτι έξυπνο ή αστείο να πει, το μυαλό του κολλούσε. Του ερχόταν λίγα λεπτά αργότερα, αλλά όταν ήταν πρόσωπο με πρόσωπο με κάποιο συμμαθητή, στο κεφάλι του υπήρχε μόνο ένα περίεργο βουητό, ένα κενό. Η Κένα δεν είχε τέτοιο πρόβλημα· μια φορά ο Σκάνταρ την άκουσε να πηγαινέει και να μιλάει στα ίσια σε μια παρέα κορίτσια που λέγανε ψιθυριστά τι αλλόκοτος που ήταν ο Μπαμπάς. «Δικός μου μπαμπάς, δική μου δουλειά», τους είπε πολύ ήρεμα η Κένα. «Και μη χώνεστε, γιατί θα το μετανιώσετε».

«Έχει ο καθένας τη δική του οικογένεια, Μπαμπά», μουρμούρισε τελικά ο Σκάνταρ νιώθοντας να κοκκινίζει, πράγμα που του συνέβαινε πάντα όταν δεν έλεγε όλη την αλήθεια. Ο Μπαμπάς δεν το παρατήρησε όμως – είχε αρχίσει να μαζεύει τα πιάτα, κι αυτό ήταν τόσο σπάνιο θέαμα, που ο Σκάνταρ ανοιγόκλεισε τα μάτια του δυο φορές για να βεβαιωθεί πως πράγματι συνέβαινε.

«Κι ο Όουεν; Είστε πολύ φίλοι με τον Όουεν, έτσι δεν είναι;»

Ο Όουεν ήταν ο χειρότερος. Ο Μπαμπάς νόμιζε πως ήταν

φίλοι επειδή μια φορά είχε δει εκατοντάδες ειδοποιήσεις από αυτόν στο κινητό του Σκάνταρ. Ο Σκάνταρ δεν ανέφερε όμως πως τα μηνύματα κάθε άλλο παρά φιλικά ήταν.

«Α, ναι, ναι, τρελαίνεται για το Κύπελλο του Χάους». Ο Σκάνταρ σηκώθηκε για να βοηθήσει. «Αλλά κι αυτός θα το δει με τον παππού και τη γιαγιά του, που μένουν πολύ μακριά». Δεν τα έβγαζε από το μυαλό του ο Σκάνταρ· είχε πάρει το αυτί του τον Όουεν να γκρινιάζει για αυτό τον λόγο στα τσιράκια του. Κι αμέσως μετά έσκισε τρεις σελίδες από το βιβλίο των μαθηματικών του Σκάνταρ, τις τσαλάκωσε και του τις πέταξε στα μούτρα.

«ΚΕΝΑ!» φώναξε ξαφνικά ο Μπαμπάς. «Αρχίζει όπου να 'ναι!» Καθώς δεν πήρε απάντηση, ο Μπαμπάς μπήκε στο δωμάτιό τους και ο Σκάνταρ κάθισε στον καναπέ, ενώ η τηλεοπτική μετάδοση συνέχιζε με όλη της την ένταση.

Ένας δημοσιογράφος έπαιρνε συνέντευξη από έναν παλιότερο αναβάτη του Κυπέλλου του Χάους στον κεντρικό στίβο, μπροστά ακριβώς από την μπάρα της εκκίνησης. Ο Σκάνταρ δυνάμωσε τον ήχο.

«... και πιστεύετε πως θα δούμε άγριες μάχες με στοιχειακή μαγεία σήμερα;» Το πρόσωπο του δημοσιογράφου ήταν κατακόκκινο από την έξαψη.

«Σίγουρα», απάντησε ο αναβάτης γνέφοντας με βεβαιότητα. «Οι διαγωνιζόμενοι έχουν πραγματικά μεγάλη ποικιλία ικανοτήτων, Τιμ. Ο κόσμος επικεντρώνεται στην πύρινη δύναμη του Φεντερικό Τζόουνς και της Ματωμένης Δύσης, όμως γιατί ξεχνάμε την Έμα Τέμπλτον και την Ορεινή Απειλή; Μπορεί να ανήκουν στον αέρα, αλλά είναι πολυτάλαντοι. Ξεχνάει ίσως ο κόσμος ότι οι καλύτεροι αναβάτες του Κυπέλλου του

Χάους αριστεύουν και στα τέσσερα στοιχεία – όχι μόνο σε αυτό που ανήκουν».

Τα τέσσερα στοιχεία. Αυτά ήταν η βάση στις εξετάσεις της Εκκόλαψης. Ο Σκάνταρ είχε περάσει ώρες ολόκληρες μαθαίνοντας ποιοι διάσημοι μονόκεροι με τους αναβάτες τους ανήκαν στη φωτιά, το νερό, τη γη και τον αέρα, ποιες επιθέσεις και ποιες άμυνες προτιμούσαν στις εναέριες μάχες. Τα νεύρα στο στομάχι του Σκάνταρ συσπάστηκαν. Δεν το πίστευε ότι μεθαύριο ήταν οι εξετάσεις του.

Ο Μπαμπάς επέστρεψε· φαινόταν προβληματισμένος. «Θα κατέβει σε λιγάκι», είπε και κάθισε δίπλα στον Σκάνταρ στον φθαρμένο παλιό καναπέ.

«Είναι δύσκολο να καταλάβετε στ' αλήθεια, εσείς τα παιδιά». Αναστέναξε με τα μάτια καρφωμένα στην οθόνη. «Πριν από δεκατρία χρόνια, τότε που η δική μου γενιά παρακολούθησε για πρώτη φορά το Κύπελλο του Χάους, μας αρκούσε και μόνο που ξέραμε ότι υπήρχε το Νησί. Εγώ παρατήμουν μεγάλος για να γίνω αναβάτης. Αλλά ο αγώνας, οι μονόκεροι, τα στοιχεία... όλα αυτά ήταν για μας μαγικά πράγματα – για μένα, για τη μαμά σας».

Ο Σκάνταρ παρέμεινε εντελώς ακίνητος· δεν τολμούσε να πάρει τα μάτια του από την οθόνη καθώς οι μονόκεροι άρχισαν να μπαίνουν στον στίβο. Ο Μπαμπάς μιλούσε για τη μαμά του Σκάνταρ και της Κένα μόνο τη μέρα του Κυπέλλου του Χάους. Ο Σκάνταρ είχε πάψει ήδη από τα έβδομα γενέθλιά του να ρωτάει για εκείνη οποιαδήποτε άλλη μέρα – είχε μάθει ότι οι ερωτήσεις θύμωναν τον Μπαμπά και τον στενοχωρούσαν και τον έκαναν να μένει μέρες ολόκληρες κλεισμένος στο δωμάτιό του.

«Ποτέ δεν είχα ξαναδεί τη μαμά σας τόσο συγκινημένη όσο εκείνη τη μέρα, στο πρώτο Κύπελλο του Χάους», συνέχισε ο Μπα-

μπάς. «Καθόταν εκεί ακριβώς που κάθεσαι τώρα εσύ, χαμογελούσε κι έκλαιγε και σε κρατούσε στην αγκαλιά της. Μόλις δυο μηνών ήσουν».

Ο Σκάνταρ τα είχε ξανακούσει όλα αυτά, αλλά δεν τον πείραζε καθόλου. Και αυτός και η Κένα λαχταρούσαν πάντα να ακούν για τη μαμά τους. Η γιαγιά –η μαμά του μπαμπά τους– τους μιλούσε κάποτε για εκείνη, αλλά προτιμούσαν να ακούν τις ιστορίες από τον Μπαμπά, που την αγαπούσε πιο πολύ από όλους. Και καμιά φορά, όταν τις επαναλάμβανε, υπήρχαν και κάποιες καινούργιες λεπτομέρειες, όπως ότι η Ρόζμαρι Σμιθ τον φώναζε πάντα Μπέρτι, ποτέ Ρόμπερτ. Ή ότι της άρεσε να τραγουδάει στο μπάνιο, ή ποια ήταν τα αγαπημένα της λουλούδια –οι πανσέδες– ή το στοιχείο που της άρεσε πιο πολύ να βλέπει –το νερό– στο πρώτο και τελευταίο Κύπελλο του Χάους που παρακολούθησε στη ζωή της.

«Ποτέ δεν θα ξεχάσω», συνέχισε ο Μπαμπάς κοιτώντας τον Σκάνταρ, «όταν τελείωσε εκείνο το πρώτο Κύπελλο του Χάους, που η μαμά σου έπιασε το μικρό σου χεράκι, έφτιαξε με το δάχτυλό της ένα σχήμα πάνω στην παλάμη σου και ψιθύρισε σιγανά, σαν να προσευχόταν, “Σου υπόσχομαι έναν μονόκερο, μικρούλη μου”».

Ο Σκάνταρ ξεροκατάπιε. Αυτή την ιστορία δεν του την είχε ξαναπεί ο Μπαμπάς. Μπορεί να την κρατούσε για τη χρονιά που θα έδινε τις εξετάσεις της Εκκόλαψης. Μπορεί να μην ήταν καν αληθινή. Ο Σκάνταρ δεν θα μάθαινε ποτέ αν η Ρόζμαρι Σμιθ τού είχε πράγματι υποσχεθεί έναν μονόκερο, αφού –τελείως απροειδοποίητα, τρεις μέρες αφότου η ηπειρωτική χώρα, η Στεριά, παρακολούθησε για πρώτη φορά αγώνα μονόκερων– η μαμά του Σκάνταρ πέθανε.

Ο Σκάνταρ δεν υπήρχε περίπτωση να το πει ποτέ στον Μπαμπά ή ακόμα και στην Κένα, αλλά ένας από τους λόγους που του άρεσε τόσο πολύ το Κύπελλο του Χάους ήταν ότι τον έκανε να νιώθει κοντά στη μαμά του. Τη φανταζόταν να παρακολουθεί τους μονόκερους, φανταζόταν τον ενθουσιασμό να μεγαλώνει μέσα της –όπως μέσα σ’ εκείνον– κι έτσι ήταν σαν να την είχε εκεί, κοντά του.

Η Κένα μπήκε στο σαλόνι με βαριά βήματα κι ένα μπόλ με δημητριακά να ισορροπεί επάνω στην παλάμη της.

«Σοβαρά τώρα, Σκαρ; Μαγιονέζα με το πρωινό;» είπε δείχνοντας το πασαλειμμένο πιάτο του Σκάνταρ στην κορυφή της στοίβας. «Αφού σου το ’χω πει χίλιες φορές: είναι απαράδεκτο ως αγαπημένο φαγητό, μικρέ μου αδελφέ».

Ο Σκάνταρ ανασήκωσε τους ώμους, η Κένα γέλασε και στριμώχτηκε δίπλα του στον καναπέ.

«Κοίτα πόσο χώρο πιάνετε οι δυο σας. Του χρόνου θα πρέπει να κάθομαι στο πάτωμα!» είπε γελώντας ο Μπαμπάς.

Ο Σκάνταρ ένιωσε την καρδιά του να σφίγγεται. Αν πήγαινε καλά στις εξετάσεις, του χρόνου δεν θα ήταν εδώ. Θα παρακολουθούσε το Κύπελλο του Χάους απευθείας, από το Νησί, και θα είχε έναν ολοδικό του μονόκερο.

«Κένα, ώρα να ανοίξεις τα χαρτιά σου! Ποιος λες να νικήσει;» ρώτησε ο Μπαμπάς σκύβοντας πιο μπροστά από τον Σκάνταρ.

Εκείνη συνέχισε να κοιτάζει την τηλεόραση μασουλώντας κατσούφικα.

«Πριν από λίγο είπε πως η Άσπεν και ο Νεότερος Παγετώνας δεν θα νικήσουν», πετάχτηκε ο Σκάνταρ ελπίζοντας σε κάποια αντίδραση.

Κι έπιασε. «Ίσως κάποια άλλη χρονιά να τα καταφέρει η

‘Ασπεν, αλλά αυτός ο αγώνας δεν είναι καλός για χειριστή του νερού». Η Κένα έβαλε ένα αδέσποτο τσουλούφι πίσω από το αυτί της· η χειρονομία της ήταν τόσο οικεία που έκανε τον Σκάνταρ να νιώθει ασφαλής, πως η Κένα θα ήταν εντάξει ακόμα κι αν ο Σκάνταρ πράγματι την επόμενη χρονιά την άφηνε μόνη με τον Μπαμπά στον καναπέ.

Ο Σκάνταρ κούνησε το κεφάλι. «Σου το είπα, η ‘Ασπεν δεν πρόκειται να βασιστεί στο στοιχείο του νερού. Είναι πολύ ξύπνια για να κάνει κάτι τέτοιο – σίγουρα θα χρησιμοποιήσει και αέρα, φωτιά και γη στις επιθέσεις της».

«Ναι, αλλά ο κάθε αναβάτης είναι πάντα καλύτερος στο στοιχείο που χειρίζεται, Σκαρ. Γι’ αυτό λέμε ότι είναι χειριστής του – ‘ντάξει; Πες πως η ‘Ασπεν χρησιμοποιεί πύρινη επίθεση. Δεν θα συγκρίνεται με την επίθεση που θα έκανε ένας πραγματικός χειριστής της φωτιάς, έτσι δεν είναι;»

«Εντάξει λοιπόν, εσύ όμως ποιος λες πως θα νικήσει;» Ο Σκάνταρ ανακάθισε ενώ ο Μπαμπάς δυνάμωσε την ένταση: ο σχολιασμός έφτανε σε πυρετώδη επίπεδα καθώς οι αγωνιζόμενοι, φορώντας τις πανοπλίες τους, σπρώχνονταν για να πάρουν την καλύτερη θέση πίσω από την μπάρα της εκκίνησης.

«Η Έμα Τέμπλτον και η Ορεινή Απειλή», είπε πολύ χαμηλόφωνα η Κένα. «Δέκατη πέρσι, χειρίστρια του αέρα, μεγάλη αντοχή, θαρραλέα, ευφυής. Το είδος της αναβάτριας που θα γινόμεν κι εγώ».

Ήταν η πρώτη φορά που ο Σκάνταρ άκουγε την Κένα να παραδέχεται πως δεν θα γινόταν ποτέ αναβάτρια. Ήθελε να πει κάτι αλλά δεν ήξερε τι, και μετά ήταν πια πολύ αργά. Έτσι συνέχισε να ακούει τον σχολιαστή να μιλά προσπαθώντας να γεμίσει τα δευτερόλεπτα πριν από την έναρξη του αγώνα.

«Για όσους είναι μαζί μας πρώτη φορά, μεταδίδουμε ζωντανά από το Τετράκορφο, την πρωτεύουσα του Νησιού. Και πολύ σύντομα αυτοί οι μονόκεροι θα πετάξουν έξω από την περίφημη τούτη αρένα και θα ξεκινήσουν την εναέρια κούρσα τους – δεκά-έξι εξοθθενωτικά χιλιόμετρα αντοχής και ικανότητας στις εναέριες μάχες. Οι αναβάτες θα πρέπει να παραμένουν έξω από τα αιωρούμενα ορόσημα κατά την επιστροφή αλλιώς κινδυνεύουν με αποκλεισμό – καθόλου εύκολη υπόθεση όταν είκοσι τέσσερις άλλοι διαγωνιζόμενοι προσπαθούν να σε χτυπήσουν με στοιχειακή μαγεία και να σε καθυστερήσουν με κάθε ευκαιρία. Α, ξεκινά η αντίστροφη μέτρηση. Πέντε, τέσσερα, τρία, δύο... Έφυγαν!»

Ο Σκάνταρ είδε είκοσι πέντε μονόκερους, καθένας τους δυο φορές μεγαλύτερος από άλογο, να εκτοξεύονται μπροστά μόλις η μπάρα της εκκίνησης ανασηκώθηκε πάνω από το μοναδικό τους κέρατο. Οι πανοπλίες στα πόδια των αναβατών κοπανούσαν πάνω στις πανοπλίες των ανταγωνιστών τους δεξιά κι αριστερά, καθώς παρότρυναν τους μονόκερους να τρέξουν, να βγουν νωρίς μπροστά, σκύβοντας χαμηλά πάνω στη σέλα, επιταχύνοντας. Και μετά, το αγαπημένο σημείο του Σκάνταρ. Οι μονόκεροι άρχισαν να απλώνουν τις μεγάλες φτερούγες τους και να απογειώνονται, αφήνοντας την άμμο του στίβου κάτω, πολύ μακριά. Τα μικρόφωνα έπιαναν τα επιφωνήματα των αναβατών μέσα από τα κράνη τους. Έπιαναν όμως και κάτι ακόμα – έναν ήχο που ακόμα έκανε τον Σκάνταρ να ανατριχιάζει σύγκορμος, κι ας τον άκουγε σε κάθε αγώνα, όλα τα χρόνια της ζωής του. Τα λαρυγγώδη μουγκρητά από τα βάθη του στήθους των μονόκερων – πιο τρομακτικά από βρυχηθμούς λιονταριών, πιο αρχέγονα από οτιδήποτε είχε ακούσει ποτέ του στη Στεριά. Έναν από κείνους τους ήχους που σε κάνουν να το βάζεις στα πόδια.

Οι μονόκεροι έπεφταν ο ένας πάνω στον άλλο στον αέρα για να πλασαριστούν σε καλύτερη θέση, οι μεταλλικές πανοπλίες τους χτυπούσαν και τρίβονταν με κρότο. Οι άκρες από τα κέρατά τους άστραφταν στο φως του ήλιου καθώς προσπαθούσαν να καρφώσουν τους αντιπάλους τους. Αφρός άρχιζε να μαζεύεται γύρω από τα δόντια τους που έτριζαν, τα ρουθούνια τους πετούσαν σπίθες κατακόκκινα. Τώρα που βρίσκονταν πια ψηλά στον αέρα, η στοιχειακή μαγεία φώτισε ολόκληρο τον ουρανό: μπάλες φωτιάς, ανεμοστρόβιλοι, αστραπές, υδάτινα τείχη. Οι εναέριες μάχες μαίνονταν με φόντο τα αφράτα λευκά σύννεφα. Οι παλάμες των αναβατών έλαμπαν από τη δύναμη των στοιχείων καθώς πάσχιζαν απεγνωσμένα να προχωρήσουν στον στίβο.

Δεν ήταν όμορφο θέαμα. Οι μονόκεροι κλοτσούσαν, ξέσκιζαν τις σάρκες των διπλανών τους με τα δόντια, έφτυναν φωτιά ο ένας στον άλλο από πολύ κοντινή απόσταση. Πριν περάσουν καλά καλά τρία λεπτά, η κάμερα έπιασε έναν μονόκερο με την αναβάτριά του –τα μαλλιά της είχαν πιάσει φωτιά, το ένα χέρι κρεμόταν άχρηστο– να πέφτει στριφογυρίζοντας προς το έδαφος και να προσγειώνεται εντελώς ανώμαλα. Από τη φτερούγα του μονόκερου κι από τα ξανθά μαλλιά της αναβάτριας έβγαине καπνός.

Ο σχολιαστής έβγαλε ένα επιφώνημα. «Είναι η Χίλαρι Γουίντερς με τον Κοφτερό Κρίνο, και το φετινό Κύπελλο του Χάους μόλις τελείωσε γι' αυτούς. Φαίνεται πως έχουμε ένα σπασμένο χέρι, μερικά πολύ άσχημα εγκαύματα κι ένα τραύμα στη φτερούγα του Κρίνου».

Ο φακός επέστρεψε στην ομάδα που προπορευόταν. Ο Φεντερίκο Τζόουνς με τη Ματωμένη Δύση είχε εμπλακεί σε εναέ-

ρια μάχη με την Άσπεν ΜακΓκραθ και τον Νεότερο Παγετώνα. Η Άσπεν είχε υλοποιήσει ένα τόξο από πάγο και εκτόξευε απερίτρευτα βέλη στη θωρακισμένη πλάτη του Φεντερικό, προσπαθώντας να τον καθυστερήσει. Ο Φεντερικό είχε διάπυρη ασπίδα που έλιωνε τα βέλη, αλλά η Άσπεν είχε καλό σημάδι, και ο Νεότερος Παγετώνας όλο και πλησίαζε. Ο Φεντερικό όμως δεν είχε πει την τελευταία του λέξη. Καθώς η Άσπεν έφερε τον Παγετώνα πιο κοντά, φλόγες εξερράγησαν ψηλά στον ουρανό πάνω από το κεφάλι τους.

«Επίθεση πυρκαγιάς από τον Φεντερικό». Ο σχολιαστής ακουγόταν εντυπωσιασμένος. «Δύσκολη υπόθεση σε τέτοιο ύψος και με τέτοια ταχύτητα. Κι ωστόσο – Α! Δείτε εδώ!»

Κρύσταλλοι πάγου πλέκονταν σαν ιστός γύρω από τον Νεότερο Παγετώνα, γύρω από την Άσπεν, ώσπου έκλεισαν τους δυο τους μέσα σε ένα παγωμένο κουκούλι τόσο χοντρό, που η πυρκαγιά δεν μπορούσε να τους βλάψει. Ο Σκάνταρ είδε τον Φεντερικό να φωνάζει απογοητευμένος καθώς η προσπάθεια που απαίτησε η επίθεση έκανε αυτόν και τη Ματωμένη Δύση να μείνουν πίσω, ενώ η Άσπεν τούς προσπέρασε σπάζοντας με φόρα το κέλυφος πάγου.

«Στην πρώτη θέση αυτή τη στιγμή βρίσκεται ο Τομ Ναζάρι με το Δάκρυ του Διαβόλου, ακολουθεί η Έμα Τέμπλτον με την Ορεινή Απειλή. Τρίτη η Αλόντι Μπιρτς με τον Πρίγκιπα της Νεροκαλαμιάς και μετά από αυτό τον εκπληκτικό συνδυασμό νερού και αέρα, ο Νεότερος Παγετώνας με την Άσπεν ΜακΓκραθ στην τέταρτη θέση και – Μα απ’ ό,τι βλέπω η Άσπεν ετοιμάζεται για μια ακόμα κίνηση», είπε ο σχολιαστής διακόπτοντας τον εαυτό του και υψώνοντας τον τόνο της φωνής. «Η Άσπεν ΜακΓκραθ αναπτύσσει ταχύτητα».

Τα κόκκινα μαλλιά της Άσπεν ανέμιζαν πίσω της καθώς ο Νεότερος Παγετώνας, σε ένα απίστευτο ξέσπασμα ταχύτητας, με τις φτερούγες θολές, προσπέρασε τον Πρίγκιπα της Νεροκαλαμιάς και με έναν ελιγμό απέφυγε παρά τρίχα έναν κεραυνό που είχε στόχο την Άσπεν. Ύστερα οι μεγάλες γκριζες φτερούγες του Παγετώνα ανέβηκαν ψηλά πάνω από την Ορεινή Απειλή που υποστήριζε η Κένα, προσπέρασαν τον μαύρο μονόκερο του Τομ Ναζάρι, το Δάκρυ του Διαβόλου, κι η Άσπεν μπήκε μπροστά.

«Ναι, έτσι!» Ο Σκάνταρ τίναξε τη γροθιά του στον αέρα – μια εντελώς ασυνήθιστη κίνηση για εκείνον, αυτό που συνέβαινε όμως ήταν απίστευτο, αδιανόητο.

«Δεν έχω ξαναδεί ποτέ κάτι παρόμοιο», αναφώνησε ο σχολιαστής. «Κοιτάξτε πόσο μπροστά έχει βγει!»

Η Κένα έβγαλε ένα επιφώνημα έκπληξης, με τα μάτια της καρφωμένα στους μονόκερους που πλησίαζαν πια στον τερματισμό. «Δεν το πιστεύω!»

«Θα κερδίσει με εκατό μέτρα διαφορά», φώναξε ενθουσιασμένος ένας άλλος σχολιαστής.

Ο Σκάνταρ παρακολούθησε με το στόμα ανοιχτό τις οπλές του Νεότερου Παγετώνα να προσγειώνονται στην άμμο του στίβου. Η Άσπεν τον πίεσε κι άλλο, στα μάτια της σπίθιζε μια άγρια αποφασιστικότητα καθώς περνούσε κάτω από την αψίδα του τερματισμού.

Ο Σκάνταρ πετάχτηκε όρθιος ουρλιάζοντας από ενθουσιασμό. «Νίκησαν! Νίκησαν! Είδες, Κένα; Σου το 'πα! Το 'ξερα! Το 'ξερα!»

Η Κένα γελούσε, τα μάτια της έλαμπαν, κι αυτό έκανε τη νίκη ακόμα καλύτερη. «Εντάξει, Σκαρ. Ήταν όντως το κάτι άλλο, είχες δίκιο. Εκείνοι οι παγοκρύσταλλοι – τι φοβερή κίνηση! Δεν έχω ξαναδεί–»

«Μια στιγμή». Ο Μπαμπάς στεκόταν τώρα κοντά στην οθόνη. «Κάτι συμβαίνει».

Ο Σκάνταρ τον πλησίασε από τη μια μεριά και η Κένα από την άλλη. Ο Σκάνταρ άκουγε το πλήθος να ουρλιάζει, αλλά όχι πια από ενθουσιασμό. Ούρλιαζε από φόβο. Οι μονόκεροι είχαν πάψει να περνούν από την αψίδα για να τερματίσουν στον αγώνα. Οι σχολιαστές είχαν απομείνει βουβοί, η εικόνα ακίνητη – έβλεπες μόνο μια σταθερή εικόνα του στίβου, λες και οι εικονολήπτες είχαν εγκαταλείψει τα πόστα τους.

Ένας μονόκερος προσγειώθηκε στο κέντρο του στίβου. Δεν έμοιαζε με κανέναν από τους άλλους – ούτε με τη Ματωμένη Δύση, ούτε με τον Νεότερο Παγετώνα, ούτε με την Ορεινή Απειλή. Είχε όμως διακόψει την πομπή τους. Οι φτερούγες του μονόκερου αυτού δεν είχαν σχεδόν καθόλου πούπουλα, έμοιαζαν σαν της νυχτερίδας, και το σώμα του ήταν σκελετωμένο, λιμασμένο από την πείνα. Τα μάτια του ήταν δυο απόκοσμες κόκκινες σχισμές. Γύρω από τα σαγόνια του είχε ξεραμένα αίματα, κι έδειχνε τα δόντια του στους μονόκερους που είχαν αγωνιστεί, σαν να τους προκαλούσε να επιτεθούν.

Μόνο όταν πρόσεξε πως το κέρατο του μονόκερου ήταν διάφανο – μόνο τότε κατάλαβε ο Σκάνταρ.

«Αυτός ο μονόκερος είναι άγριος», πρόφερε ξέπνοος. «Σαν αυτούς σ' εκείνο το παλιό βίντεο που το Νησί έδειξε στη Στεριά. Αυτό που απέδειξε στους Στεριανούς πως τόσα χρόνια οι μονόκεροι ήταν πραγματικοί. Εκείνο όπου επιτέθηκαν στο χωριό–»

«Κάτι συμβαίνει», επανέλαβε ο Μπαμπάς.

«Δεν μπορεί να είναι άγριος μονόκερος», ψιθύρισε η Κένα. «Έχει αναβάτη».

Ο Σκάνταρ δεν είχε προσέξει τον άνθρωπο –τουλάχιστον έτσι

του φάνηκε, σαν άνθρωπος- στη ράχη του μονόκερου. Ο αναβάτης ήταν τυλιγμένος με ένα μαύρο πέπλο που φούσκωνε κι ανέμιζε στον αέρα· οι άκρες του, σκισμένες, κουρελιασμένες. Μια φαρδιά λευκή λωρίδα έκρυβε το πρόσωπο του αναβάτη από τη βάση του λαιμού μέχρι την κορυφή του κεφαλιού του με τα κοντά μαύρα μαλλιά.

Ο μονόκερος σηκώθηκε στα δύο πισινά πόδια χτυπώντας τον αέρα με τα μπροστινά και φτύνοντας από το στόμα πηχτό μαύρο καπνό. Ο απόκοσμος αναβάτης του έβγαλε μια κραυγή θριάμβου, ο μονόκερος στρίγκλισε κι ο στίβος γέμισε καπνούς. Ο Σκάνταρ είδε τον μονόκερο να προχωρά προς τους διαγωνιζόμενους του Κυπέλλου του Χάους· σπίθες χόρευαν γύρω από τις οπλές του, κι ένας λευκός πίδακας πετάχτηκε από την παλάμη του αναβάτη και φώτισε την οθόνη. Ένα δευτερόλεπτο προτού χαθεί τελείως η εικόνα μέσα στον μαύρο καπνό, ο αναβάτης γύρισε και με μια αργή, σίγουρη κίνηση έστρεψε το μακρύ, οστεώδες δάχτυλό του ακριβώς προς την κάμερα.

Μετά απέμεινε μόνο ήχος. Εκρήξεις στοιχειακής μαγείας· στριγκλιές μονόκερων. Κι άλλες κραυγές από το πλήθος κι ένας πολύ σαφής και γνώριμος ήχος από ποδοβολητά καθώς οι Νησιώτες προσπαθούσαν να δραπετεύσουν από τις θέσεις τους. Καθώς το πλήθος περνούσε δίπλα από την κάμερα, ο Σκάνταρ διέκρινε πως οι πανικόβλητες φωνές τους επαναλάμβαναν διαρκώς δύο λέξεις.

Ο Πλέκτης.

Ο Σκάνταρ δεν είχε ξανακούσει για κανέναν Πλέκτη, αλλά όσο πιο πολύ αντηχούσε το όνομα μέσα σε ψιθύρους, σε φωνές, σε κραυγές του πλήθους, τόσο πιο πολύ τον τρόμαζε.

Στράφηκε προς τον Μπαμπά, ο οποίος ακόμα κοιτούσε με

μια έκφραση βαθιάς απορίας τον μαύρο καπνό που στροβιλιζόταν στην οθόνη της τηλεόρασης. Προλαβαίνοντας τον Σκάνταρ, η Κένα ρώτησε σιγανά: «Μπαμπά, ποιος είναι ο Πλέκτης;».

«Σσας». Ο Μπαμπάς ανέμισε το χέρι του. «Κάτι συμβαίνει».

Η εικόνα καθάρισε κάπως, ο καπνός διαλύθηκε. Φωνές ανάμεικτες με λυγμούς έρχονταν από μια μορφή πεσμένη στα γόνατα, στην άμμο. Φορούσε ακόμα την πανοπλία της, με το όνομα *ΜακΓκραθ* γραμμένο με μπλε στην πλάτη, τριγυρισμένη από τους άλλους αναβάτες.

«Σε παρακαλώ», ούρλιαζε κλαίγοντας η Άσπεν μέσα στον στίβο, «σε παρακαλώ, φέρ' τον πίσω!»

Ο Φεντερίκο Τζόουνς –όλη η αγριότητα του αγώνα είχε ξεχαστεί τελείως– κατάφερε να σηκώσει όρθια την Άσπεν, που όμως έκλαιγε ακόμα γοερά. «Τον πήρε ο Πλέκτης. Πάει. Κερδίσαμε, κι ο Πλέκτης–» Οι υπόλοιπες λέξεις την έπνιξαν. Δάκρυα κυλούσαν στο σκονισμένο της πρόσωπο.

Μια αυστηρή φωνή ακούστηκε σαν μαστίγιο στον αέρα. «Πάρτε τις κάμερες από δω! Τώρα! Δεν μπορεί να βλέπει αυτά τα πράγματα η Στεριά. Να φύγουν! Τώρα αμέσως!»

Οι μονόκεροι άρχισαν να στριγκλίζουν και να βρυχώνται – ο ήχος ήταν εκκωφαντικός. Οι αναβάτες πήδηξαν στη σέλα προσπαθώντας να τους ησυχάσουν, ενώ εκείνοι σηκώνονταν στα δύο πόδια και άφριζαν στο στόμα, μοιάζοντας πιο τερατώδεις απ' ό,τι τους είχε δει ποτέ του ο Σκάνταρ.

Μόνο μία από τους είκοσι πέντε αναβάτες απέμεινε όρθια στην άμμο – η νικήτρια χειρίστρια του νερού, η Άσπεν ΜακΓκραθ. Αλλά ο μονόκερός της, ο Νεότερος Παγετώνας, ήταν άφαντος.

«Ποιος είναι ο Πλέκτης;» ρώτησε ξανά η Κένα, επιτακτικά. Αλλά δεν της απάντησε κανείς.